

מסכת עירובין פרק י'

- מחנה
א'
- "המוצא תפילין
מכניסן זוג זוג"
- המוצא תפילין בשדה, במקום שאינו משתמר, ויכולים לבוא לידי בזיון, וצריך להכניסם לעיר דרך רשות הרבים, התירו להכניסם על ידי לבישה. ואם מוצא כמה זוגות, סובר ת"ק דמכניסם זוג זוג, והיינו זוג אחד של יד וראש, ולא ילביש שני זוגות בפעם אחת, דס"ל "שבת זמן תפילין" וזמן התורה צריך להניח תפילין בשבת, ומדרבנן אין מניחים תפילין בשבת, דחכמים גזרו שמא תפסק הרצועה ברה"ר ויביאם בידו, ויעבור על איסור הוצאה, וכאן שהתפילין בבזיון לא גזרו, והתירו להכניסם לעיר על ידי לבישה, וכיון ששבת זמן תפילין, הרי מקיים מצוה בלבישתם, לכן לא ילבש יותר מזוג אחד, דעובר על "בל תוסיף" מכניסין לעיר אפילו שני זוגות בבת אחת, דר"ג סובר "שבת לאו זמן תפילין" א"כ אינו מקיים מצוה מן התורה, וליכא בל תוסיף כשלושב שני זוגות. והתירו בשבת להכניסם לעיר, משום דהוי תכשיט ושני זוגות עדיין נחשב לתכשיט, דמקום יש בראש להניח שני תפילין.
- "רבן גמליאל אומר
שנים שנים"
- במה אמרנו שהמוצא תפילין מכניסן לעיר, בתפילין שרואים על הרצועות שהיה לו קשר, הרי זה ראייה שהן תפילין קדושות, ואסור להניחן במקום בזיון, וילבש את התפילין בלא קשירה אלא בעניבה חדשות שאין קשר ברצועות, וא"כ אפשר שזה קמיע, דיש שעושים קמיע בצורה של תפילין, אך את הרצועות לא קושרים, ולובשים בצורה של עניבה, וקמיע לא התירו להכניס דאין בהם קדושה, (והא דקאמר "פטור" הינו פטור אבל אסור).
- "מציאן צבתים או
כריכות, מחשיך
עליהן ומביאן"
- מציאן הרבה תפילין, באופן שכל זוג תפילין קשורים זו לזו [= צבתים] או באופן שכל הזוגות נמצאות בכריכה אחת [= כריכות] ואם יכניס כל הזוגות תפילין יגמר השבת קודם שיספיק להכניס את כולן, אזי לא יכניסן כלל, אלא שזמרן במקומן עד מוצאי שבת, ומביאן לאחר שבת.
- "ובסכנה מכסן
והולך לו"
- בשעה שיש "סכנת שמד" שגזרו שמד שלא להניח תפילין, ומי שמוצאים אותו מניח תפילין הורגין אותו, א"כ אינו יכול להכניסן לעיר, ולכן הולך לו ומשאירם בשדה, וכדי שלא יהיו בבזיון מכסן.

– "רבי שמעון אומר
נותנן לחבירו,
וחבירו לחבירו"

אי אפשר לומר דר' שמעון קאי על סכנת שמד, דהלא יתפסוהו כשיתן לחבירו אלא חסורי מחסרא, מתי מכסן זהולך "בסכנת שמד" אבל "בסכנת לסטים" שמתירא להשאר שם מפני הליסטים, מוליכן פחות פחות מארבע אמות, ועל זה חולק ר' שמעון, דלא יוליכן פחות מארבע אמות, גזירה שמא יעבירם יותר מארבע אמות, אלא נותנו לחבירו דאז לא יבוא להעביר ארבע אמות.

– "עד שמגיע לחצר
החיצונה"

עד שמגיע לחצר הראשונה של העיר שהיא מקום המשתמרת.

– "וכן בנו, נותנו
לחבירו, וחבירו
לחבירו, אפילו
מאה"

וכן כשנולד לו בן בשדה בשבת, התירו לו להכניסו לעיר, וסובר ר' שמעון דרק על ידי חבירו התירו, ואף שצריך להעבירו מאה פעמים, וקשה לו לילד לטלטלו הרבה, לא התירו על ידי פחות מארבע אמות.

– "רבי יהודה אומר
נותן אדם חבית
לחבירו, וחבירו
לחבירו"

אדם שמצא חבית של הפקר בשדה, מתיר ר' יהודה להכניסו לעיר, אמנם רק על ידי חבירו, אבל לא בפחות מארבע אמות.

– "אפילו חוץ לתחום"

ר' יהודה סובר דחפצי הפקר אינם קונים שביתה, והמוצאם מטלטלן כרגליו, ולהכי יכול לטלטל את החבית אפילו חוץ לתחום (חוץ לאלפיים אמה) של החבית.

– "אמרו לו, לא תהלך
זו יותר מרגלי
בעליה"

אמרו לו סוברים דחפצי הפקר קונים שביתה, ומותר לטלטל את החבית אלפיים אמה ממקום החפץ, ולא כרגלי המוצא, וזהו שאמרו "לא תהלך זו" אי אפשר להוליך את החפץ יותר מאלפיים אמה "יותר מרגלי בעליה" יותר מאילו היה לחפץ בעלים דהא קונה שביתה, וכאילו יש לה בעלים.

– "היה קורא בספר
על האסקופה"

"אסקופה" מדרגה שלפני הבית, גבוהה משלשה טפחים ועד עשרה טפחים ורחבה ארבעה טפחים, דינה ככרמלית, אדם שהיה קורא בספר העשויה בגלילה כמו ס"ת.

– "נתגלגל הספר
מידו, גוללו אצלו"

צד אחד של הספר נתגלגל לרה"ר, וצד אחד של הספר נשאר בידו (ונקרא "אגדו בידו") מותר לגוללו אצלו לאסקופה, כיון שאגדו בידו לא אסרו.

- אדם שקורא בספר העשוי בגלילה על ראש הגג שהוא רשות היחיד, ויצד אחד של הספר נתגלגל מידו לכיוון רשות הרבים, ויצד אחד של הספר נשאר בידו.
- אם הספר לא הגיע לתוך עשרה טפחים של רה"ר, הרי הוא נמצא במקום פטור, גוללו אליו לגג, דאין שום איסור להוציא ממקום פטור לרה"ר.
- הגיע הספר לתוך עשרה טפחים, דהוי רשות הרבים, אסור לגוללו אליו לגג, אף דאין כאן איסור מדאורייתא, דהא "אגדו בידו" דגזרו משום "אין אגדו בידו" דיש בזה איסור דאורייתא, ועל כרחך מיירי שיהספר נח ברה"ר, דאל"כ אין כאן איסור דאורייתא, אפילו אין אגדו בידו, דהא לא נח ברה"ר, ומלשון המשנה דהגיע לעשרה טפחים, משמע אף שלא הגיע לארץ, ולהכי אמרינן בגמרא, דמיירי "בכותל משופע" ונח הספר על בליטת הכותל של עשרה טפחים, ושפיר מיקרי נח ברה"ר, דהוי חיוב דאורייתא בלא אגדו בידו, ומזסיפה המשנה, כיון שזה נשאר תלוי באויר, כדי שלא יהיה כל כך בזיון, הופך את האותיות לכיוון הכותל.
- בגמרא קאמר דחסורי מחסרא זהכי קתני מתי הופכו על הכתב, בכותל משופע, דנח ברה"ר, אבל בכותל שאינו משופע, גוללו אצלו, דברי רבי יהודה, שר' יהודה אומר שאפילו הרזוח בין הספר לארץ הוא בגודל של מחט, גוללו אליו לגג, כיון שלא נח ברה"ר, לא גזרו באגדו בידו.
- ר' שמעון סובר דאף אם צד אחד של הספר הגיע לארץ ברה"ר, גוללו אליו לרה"ר, דהא אין בזה איסור דאורייתא, כיון שאגדו בידו, ויש בזה רק שבות (איסור דרבנן), גזירה אטו אין אגדו בידו, וכיון שזה כתבי הקודש לא גזרו.
- ר' שמעון סובר דאף אם צד אחד של הספר הגיע לארץ ברה"ר, גוללו אליו לרה"ר, דהא אין בזה איסור דאורייתא, כיון שאגדו בידו, ויש בזה רק שבות (איסור דרבנן), גזירה אטו אין אגדו בידו, וכיון שזה כתבי הקודש לא גזרו.
- בלטיה היוצאת מן הכותל (כעין מדף) ומתחתיו יש רה"ר, מותר לבני הבית ליתן כלים על הזיז כלים בשבת, ולא גזרו שמא יפול לרה"ר ויבוא להכניסו מרה"ר לרה"ר, דמיירי בכלים הנשברים, אבל כלים
- "היה קורא בראש הגג ונתגלגל הספר מידו"
- עד שלא הגיע לעשרה טפחים, גוללו אצלו
- "משהגיע לעשרה טפחים, הופכו על הכתב"
- "רבי יהודה אומר אפילו אין מסולק מן הארץ אלא כמלא מחט גוללו אצלו"
- "רבי שמעון אומר אפילו בארץ עיצמו גוללו אצלו, שאין לך דבר משום שבות עומד בפני כתבי הקודש"
- "זיז שלפני חלון, נותנין עליו ונוטלין

משנה

ד'

ממנו בשבת"

שאינם נשברים, כיון שיצריך את הכלים יש גזירה שמא יכניסנו מרה"ר לרה"י.

– "עומד אדם
ברשות היחיד
ומטלטל ברשות
הרבים, ברשות
הרבים ומטלטל
ברשות היחיד"

אדם העומד ברה"י מותר לו להושיט ידו לרה"ר ולמטלטל חפץ הנמצא ברה"ר, דאינו מוציא מרשות לרשות, ולא גזרו שמא יכניסן מרה"ר לרה"י דמיירי בכלי שאינו צריך לו.

– "ובלבד שלא יוציא
חוץ מארבע אמות"

העומד ברה"י ומושיט ידו לרה"ר ומזיז חפץ, לא יוציאנו חוץ לארבע אמות, דנמצא שהוא מעביר ארבע אמות ברשות הרבים.

– "לא יעמוד אדם
ברשות היחיד
וישתין ברשות
הרבים, ברשות
הרבים וישתין
ברשות היחיד, וכן
לא ירוק"

מ ש נ ה
ה ' 1

אסור לאדם לעמוד ברשות היחיד ולהשתין או לרוק לרה"ר, וכן להיפך, דהוא מוציא מרשות לרשות (ואף דצריך עקירה ממקום ארבעה, מחשבתו משוויא ליה מקום ארבעה – תי"זט).

– "רבי יהודה אומר
אף משנתלש רוקו
בפיו לא יהלך
ארבע אמות, עד
שירוק"

ר' יהודה סובר דרוק שנתעגל ונתהפך בפיו, וחתאסף לצאת, נחשב כעקור, ואסור לו להמשיך ללכת עד שירוק את הרוק מפיו, דאל"כ הרי הוא מעביר ארבע אמות ברה"ר.

– "לא יעמוד אדם
ברשות היחיד
וישתה ברשות

מ ש נ ה
1 ' 1

אסור לאדם לעמוד ברה"י ולהוציא ראשו לרה"ר ולשתות שם, דגזרים שמא יכניס אליו את הכלי לרה"י, ונמצא מוציא מרה"ר לרה"י, ומיירי בכלים שיצריכים לו, אבל בכלים שאין צריכים לו מותר

הרבים, ברשות

הרבים וישתה

ברשות היחיד

- "אלא אם כן הכניס

ראשו ורובו למקום

שהוא שותה"

- "וכן בגת"

- "קולט אדם מן

המזחילה למטה

מעשרה טפחים"

- "זמן הצינור מכל

מקום שותה"

- "בור ברשות

הרבים וחוליתו

גבוהה עשרה

טפחים, חלון שעל

גביו ממלאין הימנה

בשבת"

משנה

ד'

(והא דלא אוסרים זאת מטעם "הוצאה" דעוקר מרה"ר, והמים נכנסים לגופו ועושה הנחה ברה"י, דההנחה נעשית בפיו הנמצאת ברה"ר, ואף דהן חוזרים ונבלעים לגופו, הרי פיו הוא מקום פטור, ועשה עקירה ברה"ר להנחה במקום פטור, וממקום פטור לרה"י – תי"זט).

אם נמצא ראשו ורוב גופו במקום שהוא שותה, הרי נחשב שכולו נמצא במקום שהוא שותה, ולא גוזרים שיוציא לרשות השניה.

מדובר כאן לענין מעשר, דיש הלכה אדם ששותה בגת (מקום שסוחטים שם ענבים ועושים יין) יכול לשתות בלא מעשר, דהוי שתיית שתיית ארעי, וחזין לגת אינו רשאי לשתות בלא מעשר, דהוי שתיית קבע, ואומרת המשנה דכמו שבשת אמרנו דאם ראשו ורובו ברשות אחד נחשב שנמצא שם, כמו כן בגת, אם עומד מחוץ לגת והכניס ראשו ורובו לתוך הגת, יכול לשתות בלא מעשר, דנחשב כולו עומד בתוך הגת.

מזחילה הוא מרזב שבראש הגג, ואינו בולט מן הגג. מותר לאדם לקחת כלי ולהחזיקו בתוך עשרה טפחים ברה"ר, ולקלוט מהאוויר מים שיורדים מהמרזב, ואף שהמים יורדים מרה"י לתוך הכלי שבידי ברה"ר, אין בזה איסור הוצאה, דהא לא עושה כלום, ודווקא לקלוט מהאוויר מותר, אבל לצרף אסור, והיינו להניח את הכלי צמוד למרזב אסור, דנראה כאילו מוציא מרה"י לרה"ר.

צינור היינו מרזב, אלא שבולט מהגג שלשה טפחים, בזה מותר גם לקלוט וגם לצרף סמוך לצינור, דכיון שהצינור בולט ומרוחק מהגג, לא נחשב כמוציא מרה"י לרה"ר.

בור עמוק עשרה טפחים ורחב ארבעה טפחים הוי רה"י, מסביב לבור יש שפה (חוליה) גבוהה עשרה טפחים, מותר למלאות מהחלון שעל גביו מים מהבור, ואף שהבור מרוחק מהחלון, משום שרה"ר גובהה עשרה טפחים, ולמעלה מעשרה טפחים, הוי מקום פטור, נמצא מוציא מרה"י = הבור לרה"י = החלון דרך מקום פטור = למעלה מעשרה, דמותר לכתחילה.

אשפה שהיא גבוהה עשרה טפחים הוי רה"י, ומותר לשיפוך לתוכו מים צחלון שעל גביו, דהוי מוציא מרהי = החלון לרה"י = האשפה דרך מקום פטור = למעלה מעשרה (כמו הציור הקודם, ונתחדש בציור זה, דלא חוששים שמא תנטל האשפה, ותהיה פחות מעשרה טפחים, דמיירי באשפה של רבים שאינה עשויה להפנות).

אילן שהענפים שלו מכופפים ונוטים לכיוון הארץ מכל צדדי האילן, וזרי הוא עושה סכך מסביב לעץ (=מיסך מלשון סכך).

אם הגוף של האילן, והיינו הענפים (דהם הגוף של האילן) אינם גבוהים מן הארץ שלשה טפחים, הרי הלמ"ס דאומרים לבוד, ונחשב כאילו מגיע עד לארץ, ויש כאן מחיצות, ומטלטלין תחת האילן (וצריך לקשור את הענפים שלא יזוזו ברוח, דכל מחיצה שאינה יכולה לעמוד ברוח מצויה אינה מחיצה).

אם הענפים בולטים מהארץ, וגובהם שלשה טפחים, דאסור לישוב על אילן, דגזרו שלא להשתמש באילן, גזירה שמא יתלוש (ולא פלוג בגזירה, ואף במקום שאין עלים, כמו כאן בשורשים גזרו) אבל אם אינם גבוהים שלשה טפחים, יש להם דין קרקע ומותר לישוב עליהם.

מוקצה היינו רחבה שאחורי הבתים, ואין שם דלת מחוברת בצירים, אלא סוגרים את הפתח בדלת ללא צירים, ושפותחה מורידה ומניחה על הארץ (ודווקא נקט מוקצה, שאין פותחים אותו תדיר, דאין תשמישו שם תדיר).

סתם פירצה שבגדר עם קוצים (=חדקים).

אריג ארוג מקנים שיחודה לסתום את הפתח.

בשלשה הציורים הנ"ל אסור לנעול בהן, כיון שאינם קשורים ומחוזרים למקומם, נראה כבונה.

אם גבוהים משהו מן הארץ, ואין מונחים על הארץ, אז ניכר שעשוין לפתח, ולא נראה כבונה.

– "אשפה ברה"י
גבוהה עשרה
טפחים, חלון שעל
גביו שופכין לתוכה
מים"

– "אילן שהוא מיסך
על הארץ"

– "אם אין גופו גבוה
מן הארץ שלשה
טפחים, מטלטלין
תחתיו"

– "שרשינו גבוהין מן
הארץ שלשה
טפחים, לא ישוב
עליהם"

– "הדלת שבמוקצה"

– "וחדקים
שבפירצה"

– "ומחצלות"

– "אין נועלין בהן"

– "אלא אם כן גבוהים"

משנה
ח'

- "לא יעמוד אדם ברשות היחיד ויפתח ברשות הרבים"
- "ברשות הרבים ויפתח ברשות היחיד"
- "אלא אם כן עשה מחיצה גבוהה עשרה טפחים, דברי רבי מאיר"
- "אמרו לו מעשה בשוק של פטמין שהיה בירושלים"
- "שהיו נועלין, ומניחין את המפתח בחלון שעל גבי הפתח"
- "רבי יוסי אומר שוק של צמרים היה"

בצד הפתח של רה"ר ישנו מנעול, ושם ברה"ר מונח המפתח, סובר ר"מ דאסור לאדם העומד ברה"י להושיט ידו לרה"ר וליטול המפתח המונח שם, ולפתוח את המנעול, גזירה שמא יכניס המפתח אליו לרה"י, ואף שאין צריך את המפתח אצל ברה"י, דמקומו ברה"ר, ר"מ חולק על התנא דלעיל במשנה ד', וסובר דגזרו אף כשאין צריך את החפץ ברשות שנמצא.

וכן לא יעמוד אדם ברה"ר, ויושיט ידו למפתח הנמצא ברה"י, ויפתח המנעול ברה"י, וכגון שמעל המנעול והמפתח יש תקרה, שהוא נידון כרה"י, גזירה שמא יביאנה אצלו, ונמצא מוציא מרה"י לרה"ר (מאירי).

בציור הראשון עשה מחיצה מסביב למפתח הנמצא ברה"ר, וזהו נעשה המקום רה"י, ובציור השני עשה מחיצה מסביב מקום עמידתו, וזהו הוא נמצא ברה"י.

שוק של מוכרי בשר (=פטמים) שהיה בירושלים, וירושלים היה לה דין כרמלית, דדלתותיה ננעלות בלילה (ומדובר שלא עירבו, עיין תפא"י).

האדם עומד בכרמלית ונועל את חנותו, הרי נוטל את המפתח מהמנעול שהוא למעלה מעשרה טפחים וזהו מקום פטור, ומניחו בחלון שעל החמות שהוא רשות היחיד, הרי שמותר לאדם לעמוד בכרמלית ולפתוח ברה"י, וחכמים שמעו מר"מ דכמו שסובר שלא יעמוד ברה"ר ויפתח ברה"י, כמו כן סובר שלא יעמוד בכרמלית ויפתח ברה"י.

ר' יוסי אינו חולק על הדין, אלא אומר שיצריך לדיוק היטב בסיפור, וזה סיפור היה בשוק של מוכרי צמר.

נגר הוא כעין בריח וסוגר שנועלים בו את הדלת, דיש חזר ברצפה ומכניסים לתוכו את הנגר, ונגר ראשו עבה ועגול (=גלוסטרא), הרי

הוא כלי שראוי לדוך בו פלפלין, ולא נראה כבונה, כשמניחו בחזר, אף שאינו קשור ותלוי.

ר"א סובר אף דיש עליו תורת כלי, כיון שמלאכתו לאיסור אסור (ויש לציין דר"א לעיל בפ"ג מ"ג סובר כר' נחמיה דאף כלי היתר אסור לטלטל אלא לצורך תשמישו המיוחד לו).

דסובר שכלי שמלאכתו לאיסור מותר לטלטל לצורך גופו.

ר' אליעזר הביא ראיה לשיטתו, דמעשה היה בבית הכנסת שבעיר טבריה, והיו נוהגין לנעול את הדלת עם נגר שיש בו גלוסטרא, זר"ג והזקנים אסרו להן.

ר' יוסי מביא ראיה לשיטתו, דהמעשה היה שנהגו לאסור לנעול בנגר שיש בו גלוסטרא, זר"ג ומליאל והזקנים התירו להם.

בריה שקשור לדלת, וקשור עם חבל ארוך, ואין הבריה תלוי באוויר, אלא נגרר על הקרקע, סובר ת"ק דיש בזה איסור דרבנן לנעול בו, כיון שהיא נגרר נראה כבונה כשמניחו בתוך החזר, אבל בונה ממש אין בזה, כיון שהיא קשור לדלת, לכן במקדש נועלים בו, דאין שבות במקדש, ובמדינה אסור (ומיירי בנגר שאין לו גלוסטרא דלא הוי כלי).

זכריה שמונח על הארץ ואינו קשור לדלת, הוי בונה ממש, ואף בביהמ"ק אסור.

ר' יהודה חולק על ת"ק וסובר דאף כשמונח על הארץ בלא קשירה לא הוי בונה ממש, רק נראה כבונה, ולכן במקדש מותר, דאין שבות במקדש, ובנגר סובר ר' יהודה כיון שהיא קשור אף אין בזה נראה

– "רבי אליעזר אומר"

– "ורבי יוסי מתיר"

– "אמר רבי אליעזר

מעשה בכנסת

שבטבריא שהיו

נוהגין בו היתר, עד

שבא רבן גמליאל

והזקנים ואסרו

להן"

– "רבי יוסי אומר

איסור נהגו בה, בא

רבן גמליאל

והזקנים והתירו

להן"

– "נגר הנגרר נועלים

בו במקדש אבל לא

במדינה"

– "והמונח כאן וכאן

אסור"

– "רבי יהודה אומר

המונח מותר

משנה

יא

במקדש, והנגרר

במדינה"

משנה

יב

- "מחזירין ציר

התחתון במקדש

אבל לא במדינה"

- "והעליון כאן זכאן

אסור"

- "רבי יהודה אומר

העליון במקדש,

והתחתון במדינה"

משנה

יג

- "מחזירין רטיה

במקדש אבל לא

במדינה"

- "אם בתחילה כאן

זכאן אסור"

- "קושרין נימא

במקדש, אבל לא

במדינה"

- "אם בתחילה כאן

זכאן אסור"

כבונה, ולכן אף במדינה מותר.

כל דלת יש לו ציר למעלה שנכנס לתוך חור שבתקרה (=ציר העליון), ויש לו ציר למטה שנכנס לתוך צחור שברצפה (=ציר התחתון), ועיקר הדלת נאחו בציר העליון ולא בציר התחתון, ומיירי הכא בדלת של כלי, וסובר ת"ק דיש בנין בכלים, ולהכי כשיצא ציר התחתון, עדיין הדלת מחזיק, ונוח להחזירו, ואין כאן בנין ממש, רק גזירה שמא יתקע בפטיש דהוי מלאכה, ולכן במקדש מותר, דאין שבות במקדש, ובמדינה אסור.

אכן כשיצא ציר העליון, כולו נופל, הוי ממש כבונה ואף בביהמ"ק אסור.

ר' יהודה סובר דאין בנין בכלים, ולכן בעליון אין איסור בונה, רק גזירה שמא יתקע, ובמקדש לא גזרו, והתחתון אין בו אף גזירה, ומותר אף במדינה.

כהן שיש לו תחבושת (=רטיה) על ידו והוריד הרטיה מידו כדי שלא יהא חציצה בין בשרו לעבודה, מותר להחזיר הרטיה לאחר העבודה, דאסור מדרבנן ליתן רטיה בשבת, דיש עליו משחה, וגזירה שמא ימרח, דהוי תולדה דממחק, ולא גזרו שבות במקדש לצורך עבודה, ואף דכאן רוצה להחזיר לאחר העבודה, מותר, דהתירו סופו משום תחילתו, דאם לא נתיר לו להחזיר הרטיה, ימנע מלעבוד, ושפיר מיקרי לצורך העבודה.

אם לא היה לו רטיה על ידו ורוצה ליתנו לאחר העבודה, אסור אף במקדש, דאין כאן את הסברא שיבוא להמנע מעבודה, דהא לא היה לו רטיה קודם לכן.

כגור של הלויים שהיו שרים בו שירה, ונקרע נימא (=חוט) בשבת, מותר לקושרו במקדש, ואף דאסור לקשור בשבת קשר של קיימא, ס"ל להך תנא דעיקר שירה בכלי, ומותר כיון דהוי מכשירי מצוה שאי אפשר לעשותה מערב שבת, דנפסק בשבת, (תי"זט).

אם לא היה קשור הנימא לכינור מערב שבת, ורוצה לקושרו בשבת מחדש (בתחילה) לכינור אסור בין במדינה ובין במקדש, דאינו דוחה שבת, כיון שיכול לעשותה מאתמול.

<p>בהמה שיש לה יבלת הוי מום, ומותר בשבת לחתוך את היבלת במקדש ביד, דהוי רק שבות, אבל במדינה אסור אף ביד.</p>	<p>- "חותכין יבלת במקדש אבל לא במדינה"</p>	<p>משנה יד'</p>
<p>אבל אסור לחתוך את היבלת בכלי אף במקדש, דייש בזה מלאכה דאורייתא, דהוי תולדת גוזז.</p>	<p>- "ואם בכלי כאן זכאן אסור"</p>	
<p>כהן שיש לו מכה באצבעו, ורוצה לעבוד עבודה, ואינו ראוי שיעבוד ותהא מכתו נראית (=לאו אורח ארעא).</p>	<p>- "כהן שלקה באצבעו"</p>	
<p>כורך עליו גמי כדי לכסותו, ואין כאן חציצה שמדובר שלקה שלא במקום עבודה, כגון באצבע שמאל, ואף שהוא מרפא את המכה, דאיסורו משום שבות-גזירה שמא ישחוק סממנים, ולצורך עבודה התירו, אבל במדינה אסור.</p>	<p>- "כורך עליו גמי במקדש אבל לא במדינה"</p>	
<p>אם מהדק חזק את הגמי, כדי להוציא דם המכה אסור אף במקדש, דייש בזה מלאכה דאורייתא של "חובל" (שהוא תולדת שוחט).</p>	<p>- "אם להוציא דם כאן זכאן אסור"</p>	